

Půlnoční drama

úterý-středa 23.-24. 2. 2016

Na kluzkou silnici budeme ještě dlouho po nocích vzpomínat, až se budeme převalovat ve spacáku a hledat pozici, která netlačí a nebolí. Ještěže není léto a naše namodralé nohy budou moci ještě nějaký ten měsíc zůstat zahalené v dlouhých gaticích. Kdyby Adama takhle někdo spatřil, označil by mě zcela jistě za tyrana. Kola jsou našťástí v pořádku. Jejich pády pohlcovaly nabalené brašny.

Víc než modřiny nás teď ale zajímá jiná věc. Nezbyvá moc do půlnoci, hustě sněží, je vlhko a ještě vůbec netušíme, kde budeme spát. Cesta je špatná. Kola jsme vláčeli 5 km, ale dál už to nejde. Poslední kilometr k bodu 6 dojdeme v rychlosti jen ve sněžnicích. Trochu na Adamovi vidím mrzutost z toho, že se chci k bodu 6 vypravit ještě teď v půl jedenácté večer. Tak jako já mívám krize kolem třetí odpoledne, tak Adam je má vždy po desáté večer. Ale protože hustě sněží, je mi jasné, že zítra bychom se k tomu bodu už nemuseli dostat. A navíc je to přece „jen jeden kilometr“ chůze ve sněžnicích, kvůli kterému bychom mohli ztratit celodopolední těžkou práci vynaloženou na protlačení kol.

„Máme to posledních padesát metrů k bodu 6. To už zvládneš, lásko, pojd!“ popoháním kašlajícího Adama za sebou a doufám, že se zmátoří. Za poslední hodinu se jeho kašel výrazně zhoršil. Občas se tím kašlem i trochu přidušuje. Už ani neodpovídá, jen pomalým tempem následuje moje stopy. Cítím ve vzduchu, že mu je hodně zle, a soucítím s ním. Byla chyba, že jsem se rozhodla jít dál. Adamovo zdraví je přece mnohem důležitější. Bohužel se to ale už stalo a já svou zaslepenost nemůžu vrátit. Nemohu teď dělat nic jiného, než ho dál mentálně povzbuzovat a snažit se ho co nejrychleji dostat do spacáku.

„Bod šest!“ Zastavuji a otáčím se na Adama. Žádné obvyklé oslavování a radost se nekoná. Kolem nás padají obrovské chuchvalce sněhových vloček, které by jistě připadaly kouzelné všem dětem, co o Vánocích koukají z okna a už se těší na bobovačku. Pro nás ale zrovna teď znamenají hrozbu.

Ještě před hodinou na sobě Adam tu krizi moc nedával znát. Teď ale cítím to napětí ve vzduchu a ten tenký led, který ho dělí od propadnutí v zoufalství. Když jsem před kilákem, respektive před hodinou a čtvrt propočítavala čas, říkala jsem si, že se v pohodě zvládneme dostat k bodu 6, zpátky ke kolům a do spacáku krátce po půlnoci. Byla jsem plná energie a nepřipouštěla si nic jiného. Teď je už skoro půlnoc a my teprve vyrážíme zpátky.

Naše stopy zpět ke kolům rychle zapadávají, to ale není to nejhorší. Pro spaní v takovémto počasí budeme totiž muset nějakým způsobem vybudovat stříšku, aby nám nesněžilo do obličejů, sníh netál kolem našich hlav a my nespali v mokru. Vybudovat stříšku může zabrat klidně další hodinu, takže se opět vzdalujeme mým původním časovým plánům. Pokud si nepohne, bude Adamovo vyčerpání a nemoc stále sílit. Pokud se jeho tělo vyčerpá až moc, bude mít problém se večer ve spacáku zahřát a taky bude jeho tělo náchylnější ke vzniku omrzlin. Teplota klame. Je sice jen mírně bod bodem mrazu, ale velká vlhkost vzduchu nám způsobuje větší potíže, než by působil tuhý mráz. Cítím tíhu na hrudníku a knedlík v krku z nervozity, co bude dál.

Omrzliny mají obecně podobné projevy jako popáleniny a stejně jako ony se rozlišují do čtyř stupňů: 1. zarudnutí, 2. puchýř s čirým obsahem, 3. puchýř s krvavým obsahem, 4. zčernání a odumírání. Na rozdíl od popálenin jsou ale omrzliny v ledasčem „větší potvory“. Vznik a průběh totiž

- neovlivňuje pouze zima, vítr atp., ale
- i odolnost organismu či únava. Přispěje k nim i dehydratace, protože
- zhoršuje cirkulaci krve. Omrzlinu je také těžké odhalit a uhlídat včas. Když
- už je totiž zle, tak zimu v postiženém místě přestáváte cítit.
-
-

info...

Adam zná situaci, takže ačkoli je vyčerpaný a asi i dost hladový, drží se a maká, co mu síly stačí, aby se co nejdříve dostal zpět. Podmínky se rychle horší, zítra brzy k ránu budeme muset co nejrychleji zmizet z této cesty do bezpečí.

„Kde plánuješ spát? Vždyť tady to nikde nejde,“ nakřáplým a chladným hlasem se mě ptá Adam poté, co přicházíme ke kolům, která za dobu naší nepřítomnosti přikryla deka nově napadaného sněhu.

„Něco vymyslím,“ zbrkle odpovídám a soustředím se na vymýšlení toho, jak zde v tom strašném prostředí vybuduju přístřeší.

„Co chceš vymejšlet, vždyť tady absolutně nikde není prostor na to, postavit nějaký přístřeší. Všude leží prašan a je to tu nahusto poseté malými stromky, do kterých se nedostaneme,“ zatrpkle namítá.

„Já něco vymyslím,“ dodávám opět. *Musíš něco vymyslet!* tíží mě vlastní myšlenky. Rozhlížím se s čelovkou kolem sebe jak bláznivá a hledám terén, který mi umožní vytvořit stříšku.

Z návalu zoufalství už ani nemám sílu do větru zařvat dlouhé vzdorující „NÉÉÉÉ!“ *Proč bych řvala, když mě tu nikdo neuslyší? Když to ničemu nepomůže? Proč bych měla teď něčeho litovat, místo abych hledala řešení?* Moje tělo nezvykle polévá klid.

Situace mezi námi je lehce vyhrocená. Adam má hořkost v hlase a myslí si, že tady nemám šanci nikde vyrobit stříšku. Je z toho podrážděný. Já se naopak snažím a cítím se být nedoceněna, každý můj návrh končí v jeho mysli jako blbost, ačkoliv sám nevymyslel nic lepšího.

Je to tvoje chyba, že jsi tak moc chtěla k tomu bodu dojít. Přestaň se litovat a bejt naštvaná. Prostě to vyřeš! Tak znějí mé myšlenkové pochody, které mě nutí začít kopat i bez Adamovy přízně.

„Já tady začnu kopat a postavím to. Ty zatím uvař polévku,“ ostře oznamuji a nečekám na zhodnocení. Začínám kopat v závěji hned vedle zapadané cesty.

Kupodivu to zafungovalo. Adam skládá vaříč, zástěnu a začíná tavit sníh. Já odhodlaně беру naši lopatu bez násady a začínám kopat. Není třeba nějak se podívat nad tím, že já kopu a Adam vaří. Takhle to vlastně děláme skoro vždycky - já nerada vařím a on zas nerad kope. Když se hrabu ve sněhu a moknou mi rukavice, odhaluji hned dva nedostatky našeho vybavení. Zaprvé nebylo asi úplně rozumné šetřit gramy a brát si lopatu bez násady, a zadruhé, moje rukavice jsou brzy promočené.

To, co dělám, bude dost velká nouze, tedy jestli se mi to vůbec povede. Ale jiné možnosti nejsou. Zpátky je to všude hrozný a pohybujeme se tak pomalu, že bychom do rána stejně nikam nedošli a jen bychom se oba totálně vyčerpali.

Do čtvrt hodiny mám vykopáno. Kola odstrojuji a pokládám do sněhu jako střešní krytinu. Aby to celé fungovalo a kola nám nespadla na hlavu, je vyhrabaný jen úzký pruh, o trošku širší než Adamova karimatka. Holt se budeme muset vejít...

„Ta polívka je tak vynikající, hrozně mi pomáhá. Pojd' si dát taky!“ pobízí mě Adam.

„V pohodě, já nemám moc hlad. Dej si ještě,“ hrdinsky odpovídám, dokud jsem ještě ve stresu z celého hrabacího projektu a na polívku opravdu nemám pomyslení. Když mám ale pár minut nato hotovo, začínám pociťovat, jak mi kručí v břiše.

...

„Je ještě nějaká polívka?“ vyzvídám s nadějí, že mi jistě něco nechal.

„Poslední tak tři loky.“

„Můžu?“

„Jo.“

„Mňam, ta je dokonalá.“

„Nechal bych ti víc, ale když jsi říkala, že nepotřebuješ, tak jsem se nezdráhal. Cítím se teď po ní mnohem líp.“

„Vždyť v pohodě, potřeboval jsi ji víc než já,“ odpovídám a potlačuji v sobě zklamání, že mi nezbylo více.

„Musím si rychle lehnout, je mi šílená kosa,“ odbíhá Adam do spacáku od snědené polívky. Já čekám, dva najednou si do toho prostoru lehat nemůžeme. Taky je mi už zima a cítím se přetažená, ale nezbyvá mi než čekat.

Prostor na spaní je úzký. Adam si při vlézání do spacáku neodpouští pár ostrých slov na adresu aktuální bídné situace a bídného příbytku. Já už jsem taky celá rozladěná, hladová, unavená a mám nakročeno k tomu, abych vybuchla.

Následující chvíle ticha, kterou nenarušuje ani jeden z nás, však lecčemu napovídá. Už ležíme ve spacáku, a ačkoliv to rozhodně není a nebude krásné spaní, je nám líp a žádná hádka mezi námi neproběhne.

„Na kolikátou dám budíka? Na sedmou? Dáme si čtyři až pět hodin spánku a pak se rozmyslíme podle toho, jestli bude stále sněžit?“ snažím se domluvit ještě dříve, než usneme.

„Hm, tak jo, dobrou,“ souhlasí bez emocí. Ještě chvíli pozoruju sněhové stěny našeho příbytku a pak také usínám s přáním, abych na celý tento večer mohla raději zapomenout.

Půlnoční drama

